

Olen kumma, kuin on kukka saniaisen,
jonka sadun keijunen vain nähdä saa.
Enhän lapsi ole muodon ihanaisen,
mutta häälyn miltei tarun verhon taa.

Olen kuten ihmiskädessä on perho.
Ruoko eteläisen päivän paahtama.
Liian kauas puusta putosiko terho?
Vai se onko yhä puunsa huolima?

Enhän tahdo kauas ikuisesta puusta.
Puusta siitä, joka antaa elämän.
Vaikka outo olen syystä aivan muusta,
onhan muista minut erottanut Hän?